

Frygter for fremtiden

Per Schmidt var kun 47 år, da han fik konstateret knogleskørhed for tre år siden. Sygdommen tager meget af hans tid, og giver mange bekymringer om fremtiden

• *Interview med Per Schmidt*

“Uretfærdigt!” Sådan betegner Per Schmidt det faktum, at netop han af alle skulle rammes af knogleskørhed allerede som 47-årig. Han har altid dyrket meget sport og har løbet hele 9 Maratlonløb, efter han var fyldt 40 år. Kostmæssigt har det også stået fornuftigt til, fortæller han. Alligevel er han ikke gået fri.

Det er i dag tre år siden, Per fik stillet diagnosen. Men rygsmer-

terne, som kunne være et signal om, at der var noget galt, begyndte mange år tidligere. Per drømte dog aldrig om, at de kunne have noget med knogleskørhed at gøre.

“Faktisk har jeg haft ondt i ryggen adskillige gange i løbet af de seneste 10 år”, siger Per. “Jeg har været hos kiropraktor og fysioterapeuter, gået på specielle rygtræningskurser og trænet

korsettet præcis efter de anbefalinger, jeg har fået hen ad vejen. Men da jeg for tre år siden deltog i et motionsløb, gav det pludselig et ordentligt smæld i ryggen. Jeg fortsatte med at løbe –, men smerterne fortsatte med uændret intensitet også i dagene efter løbet. Det var uudholdeligt.”

Per konsulterede sin praktiserende læge, der i begyndelsen ikke tog synderlig notits af symp-

toernerne. Først efter gentagne konsultationer lykkedes det at få en henvisning til videre undersøgelse. Resultatet var klart. Per havde knogleskørhed og kom i behandling med Alendronat.

Lav profil

Per er elektrikeruddannet og har igennem flere år arbejdet på en større produktionsvirksomhed i nærheden af Randers, hvor han bor. Det er et fysisk krævende job, hvor det ikke er nogen fordel at have rygproblemer, der medfører sygefravær af kortere og længere varighed. "Jeg har tit dårlig samvittighed over at være så meget væk, som jeg er. Det lægger pres på mine kolleger, og jeg har da også været ude for, at min chef har skubbet lidt på for at få mig tilbage til arbejde, selvom jeg har været sygemeldt. Alligevel har jeg ikke lyst til at involvere kollegerne i, hvad jeg egentlig fejler, for jeg er bange for, at det vil påvirke deres syn på mig og mine evner til at klare jobbet. Jeg foretrækker at holde lav profil. På længere sigt er det dog ret sikkert, at jeg skal finde et job, der er mere administrativt. Jeg vil bare gerne selv bestemme, hvornår det skal være", fastslår Per.

Øjenåbner

En dag omkring påske for to år siden deltog Per i et stormøde, som Osteoporoseforeningen havde arrangeret på Horsens Sygehus. "Det var på mange måder overvældende for mig. Jeg var chokeret over at se de øvrige deltagere, der stort set alle kunne være på mine forældres alder – den ene mere syg end den anden. Jeg fattede ikke, at jeg hørte til der. Men mødet skulle vise sig at være en

gave. Overlæge Bente Langdahl fra Osteoporoseenheden på Aarhus Universitetshospital holdt et indlæg og fortalte om sygdommen og de mange behandlingsmuligheder, og i pausen tog jeg fat i hende for at tale om min situation."

"Få en henvisning til os, så ser vi, hvad vi kan gøre for dig – og få også en henvisning til Osteoporosekolen, nu du er i gang", havde Bente Langdahl sagt, og som sagt, så gjort.

"På hospitalet i Aarhus kom jeg igennem det fulde program – DXA, røntgen, blodprøver og så videre. Det viste sig, at jeg havde to brud på rygsøjlen, og det forklarede jo de voldsomme smerter, jeg var plaget af", fortæller Per.

Selvom det var umuligt at fastslå, hvor gamle bruddene var, vurderede lægerne, at Per havde det, der skulle til for at få tildelt to års knogleopbyggende behandling med PTH med supplerende testosteronindsprøjtninger hver 3. Måned, hvilket yderligere sætter skub i knogleopbygningen. "De giver den god gas, og umiddelbart ser det ud til, at behandlingen virker", smiler Per, der efterhånden er halvvejs igennem behandlingsforløbet. "Mine tal er blevet bedre, og jeg synes, jeg kan mærke en ny styrke i min krop, selvom den er træt på mange områder. Det er som om, den er blevet stabiliseret."

Fremtiden

Per er ikke sortseer og i al almindelighed gider han ikke at tale alt for meget om "egen sygdom og elendighed", når han er sammen

med andre. Trods PTH-behandlingen går der dog ikke en dag, uden at han har ondt et eller andet sted, og ind imellem kan han ikke lade være med at spekulere over, hvordan det skal gå i fremtiden:

"Der er rigtig mange tanker, der melder sig, i den anledning. Jeg bor alene i en lejlighed på 3. sal – vil jeg kunne blive ved med det? Hvad vil der ske, når jeg en dag kommer til at gøre en forkert bevægelse og brækker hofte eller håndled – eller får flere brud på rygsøjlen? Jeg passer på, men det er jo ikke usandsynligt, at det sker en dag. Og hvad med min drøm om at købe sommerhus – skal jeg skrinlægge den? Jeg kan blive fortvivlet ved tanken om fremtiden, hvis det kun går nedad bakke fra nu. Jeg er kun 50 og har forhåbentlig stadig mange år foran mig. Men tanken om, at jeg måske ender som invalid med et institutionslignende hjem, der er skræddersyet til rollator og andre hjælpemidler, deprimerer mig. Det har jeg tænkt meget over, men jeg har i hvert fald lovet mig selv, at jeg vil gøre, hvad jeg kan for at minimere risikoen for, at det går helt galt. Det arbejder jeg målrettet på hver evig eneste dag. For det handler trods alt om at få det bedste ud af den situation, man er i. Uanset hvad."

Per Schmidt er et pseudonym, da han ikke vil risikere, at kollegerne skal læse om ham i bladet, men Pers rigtige navn er redaktionen bekendt.

Osteoporoseforeningens diætisttelefon

Telefonen er åben for foreningens medlemmer hver onsdag kl. 13.00-15.00.
Ved telefonen sidder klinisk diætist Kirsten Bønløkke.

